

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobce: **V. K.**, nar., st. příslušnost Ukrajina, t. č. bytem, zast. Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalované **Policii České republiky**, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o správním vyhoštění, o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-15562-2/ČJ-2013-930310-V234 ze dne 7. 4. 2014,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 17. 4. 2014 doručenou téhož dne Krajskému soudu v Brně se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí ze dne 7. 4. 2014, č. j. CPR-15562-2/ČJ-2013-930310-V234, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 22. 10. 2013, č. j. KRPB-188048/ČJ-2013-060026-SV, a napadené rozhodnutí potvrdila.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 10. 2013, č. j. KRPB-88048/ČJ-2013-060026-SV bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla

stanovena v délce šesti měsíců, neboť cizinec byl na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky byla podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena do 10 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Pro případ, že by byl cizinec vyňat z působnosti zákona o pobytu cizinců z důvodu uvedeného v ust. § 2 tohoto zákona, byl počátek doby k vycestování stanoven ode dne odpadnutí těchto důvodů.

Žalobce namítal, že správní orgány se nevypořádaly s existencí rodinného života žalobce a možností nepřiměřeného zásahu do něj. S poukazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006-89 namítal, že v daném případě nebylo dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu a zájmem cizince na ochraně rodinného života. Žalobce má za to, že nebyly splněny podmínky k zásahu do rodinného života ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť intenzita porušení právního řádu ČR ze strany žalobce nedosahuje takové míry, aby vyvážila zásah do jeho rodinného života spočívajícího ve dlouhodobém vztahu obdobném vztahu rodinnému. Zdůraznil, že na území ČR pobývá od roku 1998, že má na území ČR dvě děti soustavně se připravující na budoucí povolání, mezi nimiž a žalobcem existuje úzký a trvalý vztah, který mají v plánu zachovat a rozvíjet. Má za to, že uložením správního vyhoštění by došlo k nepřiměřenému zásahu do rodinného života žalobce i jeho dvou dětí. Uložením správního vyhoštění došlo podle názoru žalobce k porušení čl. 2 odst. 2 Úmluvy o právech dítěte, neboť odsuzujícím rozsudkem došlo k potrestání dítěte spočívajícím v postavení jeho rodiče, který byl v postavení odsouzeného pro trestný čin a následně vyhoštěn. Má za to, že zájem dítěte musí být vždy předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí uskutečňované mimo jiné soudy, kdy v případě jednání o vyhoštění rodiče dítěte se nepochybně toto řízení týká sekundárně i dítěte a zájmy dítěte by měly být při rozhodování o trestu zohledněny. Přitom žalobce poukázal na povinnost zjišťovat dopad vyhoštění do rodinného života ve smyslu rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 741/2010.

Správní orgány podle názoru žalobce rovněž nesprávně zhodnotily otázku zásahu do výkonu jeho práv vyplývajících z postavení žalobce jako jednatele a společníka společnosti V.s.r.o. Žalobce připustil, že došlo k porušení právního řádu ČR, pokud uzavřel se společností A. s.r.o. dohodu o provedení práce bez platného povolení k zaměstnání, avšak s ohledem na skutečnost, že žalobce vykonává ve společnosti V. s.r.o. funkci jednatele, k čemuž ho opravňovalo povolení, na jehož základě pobýval na území republiky, nelze jeho jednání subsumovat pod závažné narušení veřejného pořádku. Na podporu svého tvrzení žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 Afs 175/2012-34, z něhož vyplývá, že ne každé porušení zákonných ustanovení lze podřadit pod pojem závažné porušení veřejného pořádku, ale jen takové jednání, které vykazuje značnou míru společenské škodlivosti. Dle názoru žalobce nelze značnou společenskou škodlivost spatřovat ve výkonu krátkodobé nárazové činnosti bez platného povolení k zaměstnání, a to zejména za situace, kdy uložením vyhoštění dojde k výraznému zásahu do základní svobody žalobce dle čl. 14 Listiny základních práv a svobod.

S ohledem na uvedené skutečnosti žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a vrátil věc správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že vzhledem k tomu, že v žalobě jsou obsaženy totožné argumentace, na něž bylo plně reagováno v napadených rozhodnutích, odkazuje na odůvodnění těchto rozhodnutí. Jelikož žalovaná neshledala v postupu správních orgánů pochybení, navrhla zamítnutí žaloby.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

Na základě skutkového stavu zjištěného správním orgánem I. stupně v řízení, který nebyl žalobcem rozporován ani v odvolání ani v žalobě, soud přistoupil k posouzení dvou námitek shora v žalobě uvedených. K námitce, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do rodinného a soukromého života žalobce a jeho dvou, v době vydání napadeného rozhodnutí zletilých dětí a nebyla respektována Úmluva o ochraně lidských práv a Úmluva o právech dítěte, soud uvádí. Jak správní orgán I. stupně, tak i žalovaná se ve svých rozhodnutích podrobně zabývaly uvedenými námitkami a nelze jim ničeho vytknout. Lhůta 6-ti měsíců, která byla stanovena pro dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států je na samotné spodní hranici v uvedeném ustanovení, čímž správní orgány vyjádřily závažnost protiprávního jednání žalobce spočívajícího ve výkonu práce bez povolení k zaměstnání a to i vzhledem k délce výkonu zaměstnání, kterou v podstatě vymezil sám žalobce ve své výpovědi od poloviny června 2013 do dne kontroly 1.8.2013. Žalobce si musel být vědom toho, že zaměstnání vykonává v rozporu s právními předpisy státu, na jehož území pobývá a musel si být vědom možných postihů za takové jednání a nesl za toto své jednání plnou zodpovědnost. Pokud pak bylo zjištěno ve správní řízení, že vykonává zaměstnání bez povolení k zaměstnání, v důsledku své nezodpovědnosti vlastně sám způsobil a musí nést následky související s jeho vyhoštěním ve vztahu ke svým dvěma, v době vydání napadeného rozhodnutí již zletilým dětem, s nimiž nežije ve společné domácnosti, ale se kterými udržuje vztah a vyživuje je. Dobu vyhoštění 6-ti měsíců, vzhledem k těmto skutečnostem je nutno považovat za bodu přiměřenou, která nemůže způsobit takovou nepřiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života, jež by vedla k upuštění rozhodnutí o správním vyhoštění. Nebezpečnosti a protiprávnosti svého jednání, když žalobce pracoval bez povolení k zaměstnání, si musel být plně vědom, neboť věděl z minulosti, že k výkonu zaměstnání je povolení k zaměstnání zapotřebí a takovým povolením disponoval. Úmluva o ochraně lidských práv a Úmluva o právech dítěte nemůže mít vyšší právní sílu než důsledné dodržování právních předpisů České republiky, jejichž porušení se žalobce vědomě, byť v nikoliv v dlouhém údobí dopustil. Občan jakékoliv státní příslušnosti se nemůže dovolávat pouze svých práv, event. práv jiných osob, ale musí si plnit povinnosti, které jsou mu uloženy právními předpisy státu, na jehož území se zdržuje a chce pobývat. Dle názoru soudu odloučení žalobce od zletilých dětí nepředstavuje po dobu 6-ti měsíců natolik závažný zásah do jejich vztahu, který by způsobil a měl by být hodnocen jako rozpor s mezinárodními

závazky ČR. Je také třeba zdůraznit, že právo pobývat na území ČR nespadá do kategorie základních lidských práv a každý suveréní stát si rozhoduje sám o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na svém území. Pokud pak dojde k porušení právní normy, nemůže se cizí státní příslušník dovolávat výhod povolení k pobytu a jeho protiprávní jednání nelze přehlédnout.

Pokud jde o námitku žalobce, že v důsledku správního vyhoštění dojde k zásahu do výkonu jeho práv vyplývajících z jeho postavení jako jednatele a společníka společnosti V. s.r.o., kdy po vycestování nebude moci řádně vykonávat svoji činnost, je soud toho názoru, že se správní orgán I. stupně i žalovaná ve svém rozhodnutí s uvedenou námitkou dostatečně a přesvědčivě vypořádaly a pouze dodává, že skutečnost, že po krátkou dobu nebude moci vykonávat své povinnosti ve společnosti si přivodil žalobce sám svou nezodpovědností, když ve shora uvedeném období vykonával zaměstnání bez povolení k zaměstnání ač musel vědět, že tímto povolením musí disponovat, neboť v minulosti povolení k zaměstnání měl v držení. Své povinnosti ve společnosti tak nebude moci vykonávat, nikoliv v důsledku vyhoštění, ale v důsledku následků svého protiprávního jednání, kterého se dopustil na území státu, kde pobývá a spočívající v porušení právních předpisů, nikoliv nezávažnému. Svým jednáním pozbyl možnost legálního pobytu v ČR a plnění svých povinností vůči podnikatelskému subjektu v ČR, jehož je jednatelem a společníkem. V ostatním soud odkazuje na dostatečné a přesvědčivé zdůvodnění těchto námitek správním orgánem I. stupně a žalovanou.

Na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. února 2016

JUDr. Milada Haplová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková